

Een vrucht . . .

– En waar ik sta, ten zatten levens-zoome,
vol als de nacht, maar even stil; blind als de lucht
maar rijker aan 't verholen licht van mijne droomen,
voel 'k – loomer dan, in 't loof der luideloze boomen,
een vrucht die valt, – mijn hart, gelijk die vrucht.

Adwaita

VIOLENBED

Het heele perk was vol: je zag geen zand.
De paarsen leken ernstige oude heertjes,
De bruinen glanzend-moll'ge goed'ge beertjes,
De gelen pluimen van een goudfazant;

En massa's witten stonden om de rand,
Zoo wit als vlinders of als duiveveertjes,
Net roomsche kindertjes in Pinksterkleertjes,
Die om iets heiligs heen staan, hand in hand.

Verwilderd is 't, deels plat, deels uitgeschoten,
Zoodat ik – 'k zie ze nog – die mooie grooten
In de verschrompelden nauw'lijks herken;

Maar even lang als toen sta ik te kijken:
Ze deden goed hun best; 't mag nu niet lijken,
Alsof 'k voor 't vroeger moois ondankbaar ben.